

И изведнѣжъ чу слабичекъ гласецъ:

— Да, Иванке, наистина, много е мжно самичка!

Момиченцето погледна назадъ, налѣво, надѣсно, завъртѣ се наоколо, никого нѣмаше!

— Кой каза „мжно е самичка“? — запита още повече изплашената Иванка.

А тънечкия гласецъ отгорѣ се обади:

— Азъ, . . . азъ луната!

— Ахъ, зеръ и тебе ти е мжно!

— Охъ, Иванке, колко ми е мжно самичка!

Момиченцето се замисли.

— Знаешъ ли що, мѣсечинко, хайде ний съ тебе да поиграемъ на криеница. Тогава и на двѣтъ ни ще бжде по-леко.

— А какъ? Азъ не умѣя. . .

— Нищо, азъ ще те науча.